

управление давали на бѣднитѣ войнишки сѣмейства парична помощь. Вмѣсто пари тя получи купончета, срѣщу които всѣ-кидневно да получава хлѣбъ. Но сѣмейството имъ имаше и други нужди. А пари нѣмаха. Отъ день изъ день тѣхното сѣмейство почна да тѣрпи лишения.

Въ това врѣме почнаха да се чуватъ още по-радостни слухове, че нашитѣ войски разбили турцитѣ, но заедно съ това носѣха се и тревожни слухове за ранени и убити. Единъ раненъ войникъ, завърналъ се отъ бойното поле, казалъ на нѣкого, че Агликина татко е убитъ въ голѣмото сражение при Люле-Бургазъ. Тоя слухъ скоро достигна до ушитѣ на Агликини. Тѣ изтѣрпнаха. По цѣли дни и ноци тѣ тѣгуваха и плачеха.

Но нищо не е въ сила да замѣни изгубения близъкъ... а камо ли сълзитѣ?... И когато тѣ се утѣшаваха, че това извѣстие е само мълва — тъкмо тогава тя получи отъ татка си слѣдното писмо :

„Мило мое дѣте,

„Навѣрно сте се научили, че азъ съмъ тежко раненъ въ гърдитѣ отъ вражески куршумъ въ сраженията при Люле-Бургазъ и сегга се намирамъ далечъ, далечъ на лѣчение въ една Лозенградска болница. И може би, когато ще четете това ми писмо, азъ да почивамъ въ студения гробъ — далечъ отъ тебе, отъ Здравко и нещастната ви майка. Азъ ще склопя очи, мило дѣте, и никога, никога вие не ще видите татко си, защото никога не ще се върне вече. Азъ цѣлувамъ вашитѣ портретчета всѣки часъ, а хубавата китка, която ти ми подарилъ при заминаване, едничка тя ще ме придружи, вмѣсто близки, когато ме погребватъ.

Дано Богъ ви запази да бждете поне вие здрави и живи. Недѣйте плака за мене, защото вашитѣ сълзи не ще помогнатъ на тежко ранения ви татко, радвайте се, че поне татко ви умрѣ славно на бойното поле. . .

„Азъ вѣрвамъ, че майка ви нѣма да остави тебъ и Здравко да умрѣте гладни. . . Бжди трудолюбива и прилежна прѣзъ цѣлия си животъ. Кажи на Здравко да обича своето Отечество.

Цѣлува ви за сѣтень пжтъ,

баща ви : *Герасимъ.*“